

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
 เมื่อวันที่ ๒๙ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘
ฟัดหัวกิเลสออกจากหัวใจสัตว์

ก่อนจ้งหัน

พระหนุ่มให้ของดี ๆ ไม่ได้นะ เราผ่านมาหมด เพราะฉะนั้นการจ้งอะไร ๆ ผ่านจากเราไปแล้วจึงไม่ผิด อาหารควรแก่พระวัยใด ๆ ดูตลอด อาหารดี ๆ ให้พระหนุ่ม ๆ ฉันทันเป็นหมูขึ้นเขียง ชี้เกียจมาก ราคะตั้นหามาก มันต้องดัดกันอยู่ตลอดเวลาผู้จะแก้กิเลส ทำไปเฉย ๆ ไม่ได้นะ เรื่องกิเลสเป็นสิ่งที่ละเอียดแหลมคมมาก เพราะฉะนั้นถึงกล่อมโลกให้ตายกองกันอยู่นี้ ว่าให้มันชั้ ๆ นี่ละที่เขาว่าพูดหยาบคาย ตายกองกัน เราพูดถึงน้ำหนักโทษของกิเลสมันมีน้ำหนักมาก ธรรมจ้งฟัดกันลงตรงนั้น ใ้โลกมันโลกตาบอดหูหนวกพูดให้ชั้ ๆ เราจวนจะตายแล้ว

มันจ้งครอบโลกธาตุอยู่นี้จะให้ว่าไง พูดออกมาคำไหน ๆ มีแต่ตำหนิติเตียนโจมตีว่าพูดดูพูดต่ำ พูดกระแทกแตกตั้น เหล่านี้มีแต่ฟัดหัวกิเลสให้ออกจากหัวใจสัตว์นะ ที่พูดเหล่านี้ เอน้ำหนักทีละง ๆ กิเลสชนิดไหน ๆ ควรแก่ธรรมประเภทใด ควรจะสับจะยำแบบไหน เอนั้นออก ๆ จะมาคิดตั้งแต่ว่าพูดหยาบพูดโลนพูดอะไร มันจะตายกองกันอีกนะพวกนี้ พูดถึงเรื่องกิเลสตัวสำคัญที่มันเป็นภัยต่อตัวเอง ใช้น้ำหนักแห่งธรรมทีละง ๆ มันตายทั้งนั้นถ้าเห็นธรรมเป็นของหยาบอยู่ ธรรมไม่ได้หยาบนะ เคยแก้กิเลสมาแล้ว พระพุทธเจ้าแก้มาแล้วจนสลบ หยาบหรือไม่หยาบคนถึงขั้นสลบ ฟัดกับกิเลส นี่ก็ผ่านมาแล้ว พูดให้ชัดเจนเลยทีเดียว ภาคปฏิบัตินี้ขึ้นเวทีมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย

ทุกสิ่งทุกอย่างการแนะนำสั่งสอนพระเถร สงเคราะห์พระเถรนี้ จะต้องดูไปจากนี้เลย ดูไป ๆ เสียก่อน อะไร ๆ ควรแก่พระวัยใด ๆ เราจะดู ๆ ตลอด ไม่ใช่ว่าอาหารดี ๆ แล้วให้ ๆ ๆ ไม่ได้นะ อาหารดี ๆ นั้นละตัวมันเป็นพิษสำคัญ เหยียบธรรมนี้เงี้ยวไม่ขึ้นเลย ให้ฟังเอาเสียนะ วิธีการแก้กิเลสต้องละเอียดแหลมคม ไม่งั้นไม่ทัน เห็นแก้ได้แก้เอา เห็นแก้ อยู่แก้กิน นี่ตายกองกันพวกนี้ ไม่ได้พิจารณาว่าอะไรเป็นพิษเป็นภัย ดังที่สอนภาคปฏิบัติ อยู่เวลานี้ อาหารดิบ ๆ ดี ๆ นี้ดู ว่าดิบ ๆ ดี ๆ มันดีสำหรับกิเลสแต่มันเป็นภัยต่อธรรม อย่างนี้ปัด ๆ ถ้าจะเอาก็เอาแต่น้อย อย่างนั้นชีผู้ปฏิบัติธรรม จะเห็นแก้ลิ้นแก้ปากยิ่งกว่าธรรมโหยย ไม่มีวันฟื้นได้นะ ต้องเห็นแก้ธรรม อะไรจับเข้ามาบีบเป็นข้าศึกต่อธรรมอย่างไรหรือไม่

ท่านเรียกว่าอาหารสัปปายะ อาหารเป็นที่สบาย อาหารเป็นความสะดวกสบายแก่ธาตุแก่ขันธ์ กินแล้วไม่เป็นพิษเป็นภัยด้วย เป็นคุณต่อจิตใจในการภาวนาด้วย นี้เรียกว่า

อาหารสัปายะ ถ้าไปสัปายะทางส่วนร่างกายอย่างเดียว ทางธรรมไม่สัปายะก็ขัดกัน ต้องคิดต้องเลือก นี่พระพุทธเจ้าสอนมาแล้วอาหารสัปายะ พวกเราจะนำมาปฏิบัติยังไง อาหารชนิดไหนเป็นความสะดวกสบายต่อธาตุต่ออินทรีย์และต่อการปฏิบัติธรรมของตน แล้วจะได้เห็นอรรถเห็นธรรมขึ้นภายในใจ

มองไปที่ไหนมันมีแต่บุตรแต่คูถเต็มบ้านเต็มเมือง ใครว่าหลวงตาบัวพูดหยาบ ฟังซินะ มูตรคูถก็คือขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง มันเต็มอยู่หัวใจทุกสัตว์โลกจะว่าไง ธรรมไม่มีเลย นี่ละที่ว่ามูตรว่าคูถ ขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลง ของสกปรก ของเป็นพิษเป็นภัย อยู่กับกิเลสเหล่านี้ทั้งนั้น ธรรมชะล้างลงไปๆ กิเลสกับธรรมต้องต่อสู้กัน ผู้จะชำระมัน มันก็หาว่าเป็นอย่างนั้นหาว่าเป็นอย่างนี้ไปเรื่อย ถ้าอันไหนจะฟันคอมันนี้มันไม่บอกนะ คือมันปิด พุดง่าย ๆ เรื่องกิเลส ถ้าเป็นเรื่องธรรมมันปิดออก ๆ

เพราะฉะนั้นนักปฏิบัติทั้งหลายจงพากันพิจารณาให้ดี เรื่องการอยู่การกินขบฉันอะไร ๆ ให้เล็งธรรมเสมอ ๆ อย่าเห็นแก่ลิ้นแก่ปากแก่การใช้สอยสะดวกสบาย นั้นเป็นเรื่องของกิเลส สบาย ๆ ส่วนมากมีแต่กิเลส ถ้าขัดข้อง ๆ นั้นละธรรมอยู่ตรงนั้น ฝืนเข้าไป ๆ ไม่ฝืนไม่ได้นะ ต้องเป็นนักฝืนนักต่อสู้กับกิเลส อ่อนแอไม่ได้นะผู้ปฏิบัติธรรม อยู่ที่ไหน ๆ ก็ตามสติติดแนบ ๆ นี่ละผู้ปฏิบัติธรรมเพื่อจะแก้กิเลสให้หลุดพ้นไปได้ พระพุทธเจ้า พระอรหันต์มีแต่ผู้ที่เป็นอย่างนี้ทั้งนั้น ไม่ได้ประมาทนะ ไม่ได้ตื่นโลกตื่นสงสาร อะไรมาคว้ามับ ๆ เลยกลายเป็นพระล้ายุคล้าสมัยไปแล้วเวลานี้ พระเรากลายเป็นพระล้ายุคล้าสมัยไปไม่รู้ตัวนะ เดียวนี้พระมีอรรถมีธรรมที่ไหน

ดูหัวใจเราซิ เรามีอรรถมีธรรมใหม่ อย่าไปดูแต่พระองค์อื่น ดูตัวเราด้วย เราก็เป็นพระ มันเป็นพระประเภทไหนนะ ดูให้ดี สติจับเข้าไป ปัญญาจับเข้าไป จะรู้ความดีความชั่วในหัวใจของพระเรานั้นแหละ ถ้าไม่มีสติปัญญาตายกองกันอยู่นี่นะ ตั้งกับตั้งกัลป์มาเท่าไร เหล่านี้เคยตายกองกันมาแล้วทั้งนั้น เวลามันรู้ขึ้นที่หัวใจมันสลดสังเวชจะตายไป ตายกองกันเท่าไรทั้งเขาทั้งเรา มันไม่รู้ี่นะ เวลามันจำขึ้นมานี้ถึงชัดเจน เหมือนว่าหายเลยทีเดียว พระพุทธเจ้าสลดสังเวช ท้อพระทัย ตรงนี้ละ มาเห็นโทษเห็นภัยของตัวเองและสัตว์ทั้งหลาย แล้วมันก็ติดอยู่ในนั้นไม่อยากจะออกอีกด้วยนะ นี่ละที่ว่าท้อพระทัยที่จะสอนจะลากขึ้นมา จะสอนยังไงมันไม่ยอมขึ้น

โถ เรื่องธรรมเป็นของเล็กน้อยเมื่อไร ชาวพุทธเรานี้ปล่อยให้กิเลสเหยียบหัวไปหมดนะเวลานี้ ไม่มีธรรมแทรกในใจ ๆ อย่าว่าแต่ฆราวาสญาติโยม แม้แต่พระเราก็ค้างกิเลสตัวใหญ่ ๆ อยู่ที่พระเรานี้ ให้ดูตัวพระเรา ใครเป็นพระดูตัวเอง อย่าไปดูคนนั้นคนนี้ ให้ดูตัวเอง กิเลสอยู่กับเรา อยู่กับพระเรา พระแปลว่าผู้ประเสริฐ มันประเสริฐอะไรพระถามดูตัวของเรามีอะไรประเสริฐอยู่ในนี้ไหม ให้ถามดูคัดเลือกดูมันก็รู้ ของดีของชั่วของ

ประเสริฐของเลว มันก็รู้ในตัวของเราเอง ถ้าไม่พิจารณาไม่ได้นะ ท่านทั้งหลายเห็นว่าพุทธศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นของเล่น เป็นตุ๊กตาเหรอ เห็นกิเลสตัณหาเป็นทองทั้งแท่งๆ ไปเหรอ พิจารณาให้ดีนะ

ใครเข้ามาวัดมาวาก็เหมือนกัน อย่ามาเพ่นๆ ฟ่านๆ มาดูนั่นดูนี่ มาด้วยความเพลิดความเพลิน ไม่ได้มามองดูอรรถดูธรรมมาสนใจในธรรมนะ มองดูมันดูไม่ได้เลย ยัวะยัยๆ ตั้งแต่เข้ายันค้ำ มาอะไร ดูแล้วมีตั้งแต่มาแบบเซ่อๆ เก๋ๆ มาด้วยความเพลิดความเพลินแบบกิเลสลากมานั้นแหละ ที่จะมาดูอรรถดูธรรม วัดนั้นท่านเป็นยังไงเพื่อจะนำมาเป็นคติตัวอย่างไม่ค่อยมีนะ ดีไม่ดีไปดูพระไปตรวจราชการพระ องค์กรนี้เป็นยังไงองค์กรนั้นเป็นยังไง ไปให้คะแนนพระตัดคะแนนพระเสียมากต่อมาก ถือว่าตัวนี้เก่งกว่าพระไปแล้วมีเยอะฆราวาสที่สำคัญตนว่าเก่งกว่าพระนี้ แต่พระที่เขาน่าว่าเขาดีกว่า แต่พระที่ไม่น่าว่าอย่าเหยียบตะโปนะ เดี่ยวทำเบนนะจะว่าไม่บอก

พระแท้พระจริงพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ สุปฏิปันโน อสุปฏิปันโน ญายะ สามิจิปฏิปันโน นี่ย่าไปแหยมท่านนะ ให้ดูให้ดี ดูพระอย่าไปดูสุมสี่สุมห้า ดูคัดดูเลือกซิ พระที่ดีที่เลิศที่เลอมี แฝงอยู่กับกองมูตรกองคุณนั้นแหละ ให้ดูอย่างนั้นซิ เข้าวัดเข้าวาไปให้สังเกตสังกา ให้ได้เป็นคติตัวอย่างไปใช้ในบ้านเรือนของตน นี่ยัวะยัยๆ มีตั้งแต่หูแต่ตาแต่ฆราวาสญาติโยมหรือมาดูพระ พระท่านก็มีตาเหมือนกัน มีจิตใจเหมือนกัน ยิ่งท่านปฏิบัติอรรถปฏิบัติธรรมด้วยแล้วตาท่านแหลมคมมากนะ ลึกๆ นะตาในตานอก ท่านลึกๆ ท่านดู ดูอย่างไม่รู้นะ ไอ้เราก็เชื่อมาดูพระ พระดูหัวตับเราไม่รู้ตัวเอง เข้าใจเหรอ เรามีตบใหม่ นะ พวกเราตอนนี้มีตบใหม่ มีแต่เซ่อๆ เหรอ พุดให้ท่านทั้งหลายชัดเจนว่าธรรมนี้เลิศขนาดไหน ไอ้กิเลสมันเลวขนาดไหนที่มันหยิ่งอยู่ทุกวันนี้ เหยียบหัวธรรมแล้วเอากองทุกซ์เผาหัวใจโลกอยู่นี้คือกิเลส ธรรมไม่มีที่จะเหยียบไป มีแต่ความพยุ่งๆ ขึ้นเท่านั้น พวกนั้นจำให้ดีนะ

นี่จวนจะตายเท่าไรมันยิ่งอดคิดไม่ได้นะ เปิดให้ชัดเจนเขายังมาว่าหลวงตาบัวอุตริมนุสธรรม เป็นปาราชิกนี้ หลวงตาบัวอวดอุตริมนุสธรรม อวดธรรมที่ไม่รู้ไม่เห็นไม่มีในตัวเอง แล้วปรับอาบัติปาราชิก เขาจะฟ้องหลวงตาบัวอยู่นี้แหละ หลวงตาบัวยังเปิดออก อุตริมนุสธรรมนี้ยังจำไปเลยๆ เอ้าๆๆ ฟ้องๆ มาทางนี้จะอุตริไปเรื่อยเข้าใจไหม เอาจนตายเลย เพราะความสงสารนั้นนะ ไม่ได้สนใจกับขี้หมาขี้หมาแห้ง ที่มาเห่าว้อกๆ แวกๆ นั้น ขี้หมาเห่าอะไรทองทั้งแท่ง คือธรรมอันเลิศเลอที่จะให้ความสุขแก่โลก มีอยู่เล็กน้อยเพียงใด เปิดออกๆ ซิ เอาละให้พร

หลังจ้งหัน

พูดเรื่องการให้ทานเอาจริงเอาจังมาก โภคังนี้เมื่อวานดูเหมือน ๔ โรง เดียวนี้โรงที่ไม่เคยมาก็มาเรื่อย ๆ โรงไหนเคยมาแล้วเราก็รู้ คือเวลาเขาจะมาเอาของแต่ละโรงนี้ พระเวรท่านจะจดไว้หมดเลย พอตอนค่ำเราไป อยากรู้ทุกคืนเลย เราไปไหนมาไหนพอค่ำแล้วเราจะเข้าไปนั่นไปดู มีโรงพยาบาลโตบ้าง โกล้โกลขนาดไหน เราสั่งไว้หมดถ้าโกล ก็มีเขตกำหนดไว้ อุบลทุกโรงพยาบาลให้พิเศษทั้งนั้น โคราชเหมือนกัน อุดรติดถันทุกโรง ตั้งแต่โรงพยาบาลจังหวัด อำเภอก ในตัวจังหวัดนั้นโรงไหนมาให้พิเศษทั้งนั้น ๆ ที่ไม่ได้บอกไว้โกลกว่านั้นให้เลย เช่นอย่างจังหวัดตากที่ไหนนี้ ไม่ได้บอกไว้ก็ตาม ถ้าโกลกว่านี้ไปแล้วให้เลย ๆ ให้พิเศษ ๆ

เมื่อวานนี้ดูเหมือน ๔ โรงหรือโรง ไม่เคยมาก็มี คือเขาทราบต่อ ๆ กันไป โรงไม่เคยมาเขาก็มา ทางนี้จัดให้ ๆ ของเต็มโกดังตลอด มากี่โรงได้ครบไปหมดเลยด้วยความเมตตาสงสารคนไข้ คนไข้มันจนตรอกจนมุมทุกด้านทุกทางนะ หมอในโรงพยาบาลก็เป็นหน้าที่รับผิดชอบเลี้ยงดู เขาจะเอาเงินเอาทองมาจากไหน ความจำเป็นของเขาก็มีเต็มตัว คนไข้ความจำเป็นก็เต็มตัววิ่งเข้าไป ที่นี้พวกอาหารการกินอะไร ๆ ก็อยู่กับหมอกับพยาบาลทั้งนั้น เราคิดไว้อย่างนี้ เพราะฉะนั้นจึงเพื่อไว้ เขามาทางไหนให้ เราเข้าไปดูจนกระทั่งคร้วโรงพยาบาล คร้วคนไข้ เราเข้าไปดูเลยเพื่อจะได้พิจารณาจัดการอะไรได้ถูกต้อง ความหมายว่าฉัน มันเหมือนแม่คร้วแหละเรา ไปชอกแซกดู นั้นละมาปฏิบัติตามนั้น

โรงพยาบาลโตมามาเถอะเราบอกเลย เราไปดูหมดแล้วความจำเป็นของโรงพยาบาลแต่ละโรง ๆ นี้หมายถึงโรงพยาบาลตามบ้านนอกบ้านนา อำเภอต่าง ๆ ไม่ได้หมายถึงในเมืองใหญ่ ที่โรงพยาบาลเมืองใหญ่นั้นเป็นโรงเศรษฐี มีแต่รายได้รายร่ำรายรวย แต่โรงพยาบาลคนทุกข์คนจนนี้เขาไม่ได้มีเงินให้หะ วิ่งเข้าหาหมอ หมอต้องปฏิบัติตามหน้าที่ตามมารยาท เวลาเสร็จแล้วมีเงินเขาก็ให้ ไม่มีเขาก็ไม่ให้ หมอรับเคราะห์เอง เราไปเห็นหมด เพราะฉะนั้นเราถึงได้ทุ่มกันเลยกับโรงพยาบาลต่าง ๆ มาจากที่ไหนให้ทั้งนั้น ๆ คิดดูซิอุบล โขงเจียม สิรินคร โกล้โกลเล่นเมื่อไร นี้เราไปเทศน์แล้วทั้งนั้น เหล่านี้ให้พิเศษทั้งนั้น แล้วรถที่มารับของนี้ทุกคนต้องเติมน้ำมันให้เต็มถัง ๆ หมดทุกคนเลยไม่มีเว้น โกล้โกลก็ตามให้เต็มถัง เอาถึงเข้าว่าเลย

เมื่อวานนี้มา ๔ โรง ส่วนมากวันละ ๓ โรง ๔ โรง มากกว่านั้นก็มีห่าง ๆ แล้วย่อยกว่านั้นก็มีห่าง ๆ ๓ โรง ๔ โรงมีเป็นประจำ ที่สูงสุดมีแค่ ๙ โรงไม่ถึง ๑๐ โรง เรียกว่าสุดละนั้นที่มาโกดัง วันหนึ่งมาถึง ๙ โรงก็มีแต่ไม่เคยถึง ๑๐ เราให้เป็นประจำด้วยอำนาจความเมตตาสงสารจะทำใจ โรงพยาบาลแต่ละโรง ๆ หมอจะตายนะรับเคราะห์รับกรรมคนไข้ก็จะตายแบบหนึ่งวิ่งหาหมอ หมอก็ชวนชวยจะเป็นจะตายเหมือนกัน เราพิจารณาทั้ง

สองด้าน เพราะฉะนั้นเราจึงได้ให้ ให้แบบว่าขอให้มึนเถอะว่างั้นเลย ไม่มีคำว่าอึดว่าอัน ให้ตลอด เรื่องความตระหนี่นี้ปรากฏว่าไม่มีเลย แปลกอยู่นะ มีแต่ความเมตตา ความเมตตานี้เป็นเรื่องของใจกับธรรมเป็นอันเดียวกัน กับเมตตาเป็นอันเดียวกันเลยแยกกันไม่ออก

เราพูดถึงเรื่องการสงเคราะห์โลกให้ทาน เอาจริงเอาจัง แต่มันก็น่าคิดอยู่ ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนเรากำลังออกบำเพ็ญอยู่ในป่าในเขา เวลาไปเจอที่จนตรอกจนมุมนี้มันรอดมาได้ นะ จนกระทั่งเขาร้องโก้งเลยบางที ก็เราหลงป่าเข้าไปในภูเขา ไปพบกระต๊อบพวกเขาไปทำไร่สองสามคร้วเรือน อยู่ในกลางเขาเลย เขาไม่ทราบว่่าก็ลูกนะ เป็นชั้น ๆ พวกนี้เขาเคยเขาเดินลัดเลาะไปได้หมด เราไม่เคย หลงเข้าไปในกลางเขา เขาก็ฝันตืออยู่นะ แปลก พอเราไปก็ไปโดนเอาเลยทีเดียว เขาร้องโก้งเลย โอ ท่านมาได้ยังไง นี่ถ้าไม่เจอพวกผมนี้ท่านตายเลย เขาว่าอย่างนี้ เขาพูดอย่างเด็ด เพราะภูเขานี้มันเป็นที่ชั้น ๆ ท่านมาได้ไงมาที่นี่ ท่านจะต้องบุกไปข้างหน้า ให้ท่านย้อนหลังท่านคงไม่ย้อน ท่านบุกไปข้างหน้าก็บุกไปตายเขาว่านี่ เขาพูดอย่างเด็ดทีเดียว

เขาหาอาหารมาให้เราฉัน ไปถึงโน้นประมาณ ๙ โมงกว่า ๆ เข้าไปอยู่ในนั้น นี่เราก็เอามาคิดเหมือนกัน ถึงเวลาจะตายแล้วมันก็มีเส้นบุญเส้นทานตามดึงเอาไว้ ไปอยู่ในกลางเขา ไปเจอเอาเฉย ๆ เขาก็จัดอะไรตามมีตามเกิดของเขาอย่างรีบด่วน เพราะเกือบ ๑๐ โมงแล้ว กำลังจะ ๑๐ โมงโพลไปหาเขา เขาก็จัดอะไรให้ฉัน ฉันทันแล้วเขาต้องตามส่งเขาบอก ไม่ส่งไม่ได้ท่านตายว่างั้น ออกจากนี้ไปท่านต้องตายเลย ผมต้องตามส่ง ส่งนี้ส่งย้อนหลัง ไปข้างหน้าไม่ได้เขาบอก หากว่าจะพอเป็นไปได้บ้างจะไปเจอนายพรานเขา ถ้าไม่เจอนายพรานไม่มีหวัง เขาว่านี่ ตายเลย เขาต้องตามส่งย้อนหลัง ไปส่งใส่ทาง ขนาดนั้นมันก็รอดมาได้

ไปรถไฟนี่ก็เหมือนกัน ไปคนเดียวเราไม่มีอะไร เรียกว่าสละไม่ฉันแหละวันนี้ นั่งไปรถไฟนั้น เป็นตุ๊กตาไปอย่างนั้นแหละ คนผู้ที่ตามมมืออยู่นี้ชี้ชี้ไหมล่ะ เราก็นั่งไปธรรมดาไปโคราช-กรุงเทพฯเหมือนไปจ่ายตลาดนั่นแหละไปมา อย่างนี้มันเอามาให้คิดจนได้นะ นั่งบนรถไฟไปนั่นละ อยู่ ๆ ถึงเวลาจ้งหัน เพราะออกแต่เช้า อยู่ ๆ เขาเอาจานอาหารเต็มจานเลยมา มาถวายท่าน อ้าวถวายยังงี้ ตั้งใจถวายท่านเฉย ๆ ท่านไม่มีญาติโยมมาด้วย เขาถามว่ามีญาติโยมมาด้วยไหม ไม่มี เขาก็ถวายเลย แน่อย่างนั้นนะ เรียกว่าเราเสียสละแหละว่างั้น มันก็มีจนได้ไม่สละ เวลาจนตรอกจนมุมไม่จนนะ เฉพาะที่เข้าไปในเขานี้จนเขาร้องโก้งเลย หือ ท่านมาได้ยังไง หลงป่าเข้าไปในเขา ไปกรรมฐานแหละ เป็นอย่างนั้นนะ อำนาจแห่งบุญแห่งกุศลไม่พาให้ตาย บนรถไฟก็มีผู้เอามาถวาย เต็มมาเลยเที่ยวมาให้ฉัน ผู้ตาแหลมคมมี ใจแหลมคมมี เราวันนั้นเรียกว่าเสียสละแหละ ไม่หวัง เราไม่หวังก็ไม่คิด

แหละ สละเลยวันนี้ไม่ฉัน มันก็มาจนได้ นี่เราพูดเพียงเอกเทศนะ เรื่องการบุญการกุศลนี้เป็นสำคัญมากทีเดียว หากเป็นจนได้อย่างเราไม่คาดไม่คิด เป็นได้

นี่เราพูดถึงเกี่ยวกับเรื่องโรงพยาบาลที่ท่าน เวลาที่กำลังกระจายออกไปโรงพยาบาลต่าง ๆ เฉพาะภาคอีสานทั่วไปหมดแหละ ทราบข่าวจากกันและกันมา ๆ เห็นหน้าใหม่มาเรื่อย โรงพยาบาลใหม่ๆ มาเรื่อยนะ ใหม่คือว่าเขาไม่เคยมาแล้วเขามา ผู้ที่เคยมาแล้วมาก็ครั้งเราก็ไม่ว่าละ หน้าใหม่ที่ยังไม่เคยมา ๆ หน้าใหม่มาเรื่อยนะทั้งใกล้ทั้งไกล นี่เขาคงส่งข่าวให้กันทราบ เราจึงต้องเผื่อตลอด ให้เต็มไว้เลย ทุกอย่างเต็มไว้หมดเลย เราจะไปไหนมาไหนก็ตามการสั่งเสียเราสั่งเสียตายตัวไว้เลย บกพร่องไม่ได้ พระท่านก็รู้นิสัยเราด้วย นิสัยเราจริงจัง ว่าอะไรเป็นนั่นจริง ๆ ไม่มีคำว่าแหละแหละ สั่งอะไรแล้วตายตัวเลย เราจะไปไหนมาไหนอันนี้ต้องตายตัวอยู่นั้น

การทำบุญให้ทานไม่อดอยากหนา หากเป็นหากไป หากเป็นอยู่ในนั้นละ คาดไม่ถึงนะ อย่างที่เราหลงทางเข้าไปในภูเขา เขาบอกตายแน่ ๆ เขาว่าเลย ภูเขาที่มีลูกก็ขึ้นเขาว่า ท่านจะไปได้เพียงลูกเดียว วันหนึ่งลูกเดียววันต่อไปก็ไปไม่ได้แล้ว ตาย อย่างมากก็ไปพบนายพรานเขาเท่านั้นแหละ นายพรานเขาทาสัตว์ในป่า ไม่งั้นตายเลย เขาไปเจอจนได้ เขาต้องย้อนไปส่ง ทางไปหมู่บ้าน “ท่านมายังไงถึงมาอย่างนี้” “ก็มายังไงไม่งั้นจะเรียกว่าหลงเธอ” เราก็บอกมันไม่มีทางออก “ท่านมายังไงถึงได้มาอย่างนี้” “ก็มาอย่างนี้แล้วไม่งั้นจะเรียกว่าหลงเธอ หลงทาง”

เรื่องการบุญการทานนี้ โอ้เราฝังลึกนะ ฝังไม่ธรรมดา นะ ร้อยเปอร์เซ็นต์เลยเชียว เชื่อบุญเชื่อกรรม การทำบุญให้ทาน ถึงเวลาจำเป็นมีจนได้ มาสอได้รับจนได้ ๆ มี มันเป็นอยู่กับหัวใจนะ ใจบุญเป็นเครื่องดึงดูดอยู่ในนั้น ถ้าจิตใจแห่งผากคนตระหนี่ถี่เหนียวไปไหนแทนที่จะได้ไม่ได้ นะ มักจะผิดหวัง ๆ ไปเรื่อย เพราะเจ้าของสร้างแต่ความผิดหวัง ความตระหนี่ถี่เหนียวและความเห็นแก่ได้เห็นแก่ตัวมันมาด้วยกัน ความตระหนี่แล้วเห็นแก่ได้ด้วย เอารัดเอาเปรียบด้วย อยู่ในนั้นเสร็จ สิ่งเหล่านี้เป็นภัยแก่ตัวเอง ไปไหนจึงมักมีภัยไปด้วย ๆ เขาสมหวังเราไม่สมหวัง เราผิดหวังไปเรื่อย ๆ เนะมันต่างกันนะ

ในครั้งพุทธกาลก็มีในตำรา พระนางอะไรูกพระเจ้าแผ่นดิน เขาถามพระ เกี่ยวกับเรื่องเป็นพระด้วยกัน พระด้วยกันก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง เอ้าเป็นพระอรหันต์ละ ท่านเป็นพระอรหันต์ด้วยกัน เรื่องความเคารพนับถืออดิเรกต่างทั้งหลายนี้มีต่างกันไหม หรือเสมอกันเหมือนท่านเป็นพระอรหันต์ด้วยกัน ไม่เหมือน ท่านว่า ความเหมือนกันก็คือความบริสุทธิ์ เสมอกันหมดเลย แต่ความเหลื่อมล้ำต่ำสูงนั้นเป็นนิสัยวาสนาประดับ อันใหญ่ก็คือความบริสุทธิ์ บารมีพุ่งใส่ความหลุดพ้น พุ่งใส่ความหลุดพ้นแล้วยังมีความปรารถนาปลีกย่อยอีก

เช่นอย่างสวนเรานี้นะจะปลูกอะไรบ้าง สวนนี้เป็นสวนของเรา ต่างคนต่างคิดยังไงก็ปลูกตามความต้องการของเจ้าของในสวนตัวเองใช้ใหม่ละ เพราะฉะนั้นผลจึงเกิดมาในสวนต่างกัน คนนี้ก็มีส่วนคนนั้นก็มีส่วนแต่ผลต่างกันจากการเพาะปลูกของเจ้าของ อันนี้ก็เหมือนกัน พระอรหันต์เหมือนกันก็ตามแต่นิสัยวาสนาต่างกัน เครื่องประดับ นิสัยวาสนาเครื่องประดับ ความบริสุทธิ์เสมอกัน แต่เครื่องประดับ เช่นอย่างพระสีวลี ท่านก็เป็นพระอรหันต์ ก็ไม่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้มีอติเรกลามากนะ แต่พระสีวลีนี่เป็นที่หนึ่ง เป็นเอตทัคคะเลิศในทางอติเรกลามากคนเคารพนับถือมาก เพราะวาสนาบารมีของท่าน

เวลาย้อนหลังไปหากการดำเนินของท่านมา โถ ของเล่นเมื่อไร มาจากสาเหตุทั้งนั้นนะ ไม่มีเหตุผลเกิดไม่ได้ ท่านเป็นพระสีวลีที่ปรากฏชื่อลือนามในเรื่องอติเรกลามากคนเคารพนับถือมากขนาดไหน เวลาท่านบำเพ็ญบารมีของท่านมานี้เป็นหัวหน้าตลอดๆ ทำบุญให้ทานไม่มีอึดมีอัน ไปที่ไหนเขาต้องเชิญท่านไปเป็นหัวหน้าๆ ตลอดมา จนกระทั่งถึงชั้นพระอรหันต์ เพราะฉะนั้นเวลาผลตามมาสุดท้าย คือตามสุดท้ายตามคราวนี้เรียกว่าสุดท้ายแล้ว ท่านจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว สุดท้ายท่านเป็นผู้มีเอตทัคคะในทางอติเรกลามากคนเคารพนับถือมาก แน่ก็อย่างนั้นแล้วมันต่างกัน

ท่านแสดงไว้ในตำรา มีว่าเป็นอรหันต์เหมือนกันก็ไม่เหมือนกันในเรื่องนิสัยวาสนาเครื่องประดับ เครื่องประดับก็มีมากน้อยต่างกันอย่างไร แต่ความบริสุทธิ์ท่านยกให้เสมอกัน ไม่ไปไหนนะการสร้างบุญสร้างกุศล ท่านทั้งหลายให้เชื่อพระพุทธเจ้า สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบทุกอย่าง การแนะนำสั่งสอนโลกไม่มีผิดมีพลาดคือองค์ศาสดา นอกนั้นผิดพลาดทั้งนั้น เจ้าของเองก็โกหกเจ้าของได้ อย่าว่าแต่ไปเที่ยวโกหกคนอื่น เหลาะแหละกับคนอื่น เจ้าของยังเหลาะแหละเจ้าของได้

เวลานี้กำลังหิวข้าว ให้มันเต็มอิมเสียก่อน วันนี้จะฟาดเดินจงกรมให้เต็มเหนี่ยวพออิมแล้ว โอ้ยเหนื่อยแล้ววันนี้พักก่อน เห็นใหม่ละ นั้นมันโกหกเจ้าของ มันเป็นอย่างนั้นนะ มันโกหกในตัว คำพูดพระพุทธเจ้าไม่มี นี่เรียกว่า เอกนามก็ เอกนามก็ แปลว่าหนึ่งไม่มีสอง คืออะไร ที่นี้แยกออกมา คือพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้า ถ้าลงหยั่งทราบอะไรแล้วเป็นหนึ่งไม่มีสอง ไม่มีพลาดเลย และพระวาจาที่รับสั่งอะไรลงไปแล้วหนึ่งไม่มีสอง นี่ละเรียกว่าเอกนามก็หนึ่งไม่มีสองๆ ธรรมที่สอนโลกเป็นสวากขาตธรรมล้วนๆ ไม่มีสองเหมือนกัน

เราจะเชื่อพระพุทธเจ้า หรือเราจะเชื่อเราหรือเชื่อใคร ให้เล็งดูให้ตื่นช้อนี้ ให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้าเสมอ พระพุทธเจ้าไม่เคยหลอกลวงใคร พระองค์เองก็ไม่เคยหลอกลวงพระองค์และไม่เคยหลอกลวงโลก เรานี้จอมหลอกลวง หลอกลวงตั้งแต่ตัวเองออกไปทั่วไปที่ไหนหลอกลวงไปได้สะดวกสบายนะ มันเป็นนิสัยหลอกลวง สุดท้ายก็มาหลอกลวง

ตัวเองนั่นละ เคยได้ยินไหมว่าหลอกวงตัวเอง ก็อย่างที่ว่าละ วันนี้หิวข้าวฟาดมันเต็ม เหนียวเสียก่อน วันนี้จะเอาความเพียรให้เต็มที่ วันนี้เติมน้ำมันให้เต็มที่ พอเติมน้ำมันแล้ว รดวิ่งไม่ออก ก็รดวิ่งไม่ออกแล้ว นั่นเห็นไหมโกหกเจ้าของ

โยม ได้ฟังครูบาอาจารย์เทศน์แล้วปีติบ่อยๆ น้ำตาออก

หลวงตา ปีติบ่อยๆ น้ำตานี้มีคุณค่า ไม่ได้เหมือนน้ำตาร้องไห้ร้องไห้เพราะ ความเสียอกเสียใจ น้ำตาด้วยความปีติยินดีในธรรมทั้งหลาย ในความดีทั้งหลายนี้เป็น น้ำตาที่มีคุณค่า มีเท่าไรให้ไหลออกมาให้หมด

โยม วันหนึ่งอ่านหนังสือสวดมนต์อยู่บนศาลา จิตรรวม พอรู้ตัวว่ามีแสง สว่างจากข้างล่างทะลุหนังสือขึ้นมา สว่างขึ้นมา

หลวงตา สว่างขึ้นมาแล้วเป็นยังไง

โยม แปลกใจเป็นเพราะอะไรคะ กราบเรียนถาม

หลวงตา สวดมนต์ ถ้าให้จิตอยู่กับคำสวดมนต์มันเป็นเหมือนภavana ถ้าสวด มนต์ผิดพลาดไปนั่นไปนี่ไม่ค่อยมีผลมากนัก ถ้าสวดมนต์แล้วเป็นคำบริกรรมไปเลย อัน นั้นเป็นภavanaในตัวจิตสงบได้อย่างนี้นะ เราสวดมนต์อะไรให้อยู่กับคำสวดมนต์ โดยเฉพาะๆ แล้วจิตจะสงบเข้ามานี่ จึงลงได้ จิตถ้ารวมตัวแล้วมีพลังมากนัก คือไม่รวมตัว มันช่านทั่วโลกธาตุ มันจึงไม่มีกำลัง เป็นบ่อยเขาทั้งโลกนั่นแหละ พอรวมตัวเข้ามาแล้วมี กำลังมาก นั่นแหละแสงจิตนี้รวมตัวเข้ามาหาตัวรู้อันเดียวนี้มีพลังมาก เข้าใจแล้วหรือ มัน รวมแล้วมันก็สงบ เย็นสบาย ต่อไปนี้จะให้ศีลให้พร

โยม ภavanaไปแล้วตัวหนักเหมือนหิน

หลวงตา เอาภavanaลงไป มันจะหนักขนาดไหนผู้รู้เหนือหินมีอยู่นั้น เข้าใจ มันหนักขนาดไหนให้มันหนัก การภavanaเอาแน่ไม่ได้นะ บางทีตัวเราเท่าภูเขาก็มี ไม่สนใจ จะจับอยู่กับจุดเดียวคือรู้ๆ นี้ เดียวมันก็ค่อยๆ ขยับลงมา มันเป็นอาการของจิตต่างหาก คือตัวเรามันตัวเท่าภูเขาเนี่ย นั่งภavanaไปนี่มันสงบเข้ามาๆ แน่นปึ้งๆ ขึ้นมาเลยกลายเป็น ภูเขาขึ้นมาทั้งลูกเลย มันหนัก ไท้โตมาก หนักมากทีเดียว ไม่ถอย พุทโธๆ ภavanaอยู่นั้น ลึกเดียวมันก็ค่อยจาง เพราะนี่เป็นอาการของจิตค่อยจางไปๆ ทีนี้เหลือแต่ความสว่างจ้า นั้น อันนั้นเป็นอาการของจิตให้จำเอานะ เท่านั้นละมันหายแล้ว

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz